

## DEBATT

### Så svarade jag det unga paret som frågade var gränsen gick

BIBELN OCH RELATIONER: SYND. Därför är ett kristet liv gudstillvänt, och den naturliga frågan är inte längre hur nära synden vi kan komma, utan i stället hur vi kan leva ett liv så nära Gud som möjligt, skriver Henrik Åström i en slutreplik.



En kristens identitet är inte längre att hon är en syndare, utan att hon i stället är ett Guds barn, frälst av nåd, skriver Henrik Åström. (Foto: Wesley Balten)

Av [Henrik Åström](#), pastor/föreståndare Pingstkyrkan i Lund. Teologie master i praktisk teologi

**Publicerad:** 20 november 2024 **Senast uppdaterad:** 20 november 2024

I min debattartikel den 25 oktober, [Förkunnelse om synd borde vara det mest självklara i kyrkan](#), reflekterade jag över varför talet om synd i dag ofta uppfattas som negativt laddat och därmed svårt att tala om i kyrkan. Efter artikeln har både präster, pastorer och andra hört av sig till mig och uttryckt igenkännande och sagt att jag satte ord på något viktigt.

[Tomas Söderhjem](#) lyfter i sin replik upp hur dagens gudstjänstinnehåll är välformulerat men ofta saknar budskapet om omvändelse. Söderhjem skriver att det är avsaknaden av en biblisk förkunnelse om synd och omvändelse som lett till att landets många fantastiska kyrkorum i dag ekar alltmer tomma.

Kyrkans utmaningar är många och komplexa, men även jag tror att avsaknaden av proklamation av omvändelse är en av kyrkans stora utmaningar. Det har lett till att kyrkan förlorat sin djupa relevans bland vanligt folk.

[Jan-Gunnar Wahlén](#) ber i sin replik mig att förtydliga mitt påstående om att det finns ett samband mellan minskande kyrkor och kyrkans brottningskamp med sin identitet. Det

är min erfarenhet att när kyrkan allt mer tonar ner talet om synd och omvändelse till förmån för annat, så riskerar kyrkan också i praktiken att förlora något av sin självklara identitet som missionsrörelse (Matt 28:19).

**För ett tag sedan** var jag inbjuden att tala på en ungdomskonferens. Mitt seminarium mynnade ut i en rad frågor där många handlade om olika gränser i livet. Gränser kan vara viktiga, men gränsproblematik tenderar att vända vårt liv mer mot gränserna än mot centrum.

Balansgången på gränsen, och att hålla sig på rätt sida om den, riskerar att bli det som det kristna livet handlar om, i stället för att handla om att byta riktning och vända ansiktet till Gud. I stället för att fokusera på hur nära synden vi som kristna kan komma, behöver perspektivet vara hur nära Gud vi kan komma.

**En kristens identitet är inte längre att hon är en syndare, utan att hon i stället är ett Guds barn, frälst av nåd.**

— Henrik Åström

**I Romarbrevet 6 ser** vi något av denna fokusförändring där ett kristet liv tydligt beskrivs vara vänt mot Kristus snarare än mot synden eller det kristna livets gränser. En kristens identitet är inte längre att hon är en syndare, utan att hon i stället är ett Guds barn, frälst av nåd. Därför är ett kristet liv gudstillvänt, och den naturliga frågan är inte längre hur nära synden vi kan komma, utan i stället hur vi kan leva ett liv så nära Gud som möjligt. Detta var mitt svar till det unga paret som kom och frågade om vilka gränser som finns i en parrelation utifrån ett kristet perspektiv. Jag ville i första hand inte börja med att tala om gränserna utan om Gud. Jag frågade därför paret hur de trodde att de på bästa sätt kunde leva tillsammans inför Gud. I detta blev Gud i fokus, vilket den kristna vägledningen alltid måste börja med och leda till. I detta fick paret rätt utgångspunkt för att sedan också dra upp nödvändiga gränser.

Kyrkans förkunnelse och vägledning behöver därmed, i linje med evangeliet, vara gudstillvänt och leda till Kristus. Talet om synden och dess verklighet är ingen motsats till detta, det är snarare en central del i evangeliets gudstillvänta budskap, eftersom det leder människan till insikt om behovet av en frälsare och visar vägen till honom.